

Oogwenk

Colofon

ISBN: 978 94 6365 251 3
1e druk 2020
© 2020, Harriët Plantinga

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8901 AA Leeuwarden
Telefoon: 058-2894857
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Oogwenk

Harriët Plantinga

Voor John

He is a secret soldier
With pieces inside broke
He hides in his own darkness
His fire has no smoke
And, when my body songs begin
When he holds me tight
He chases all my shadow
And I burn so bright

Harry Belafonte

Skin to skin

Proloog

Het is een voortreffelijke dag in april, de zon schijnt en de vijf sierkersen staan in volle bloei. Ze zijn jaren geleden gezamenlijk geplant door de eigenaren van de vijf huizen.

Op deze dag in april lijkt alles zo rustig en vreedzaam. Niemand van de bewoners heeft ook maar het flauwste vermoeden dat binnen een jaar alle huizen te koop zullen staan...

Dinsdag

Tess zet haar fiets in de garage en gooit haar schooltas in de gang. ‘Mam?! Waar ben je? Is Zalando al geweest?’

Als haar moeder niet in de woonkamer is, loopt ze door naar de keuken. Marloes is aardappelen aan het schillen en pseudo-geïrriteerd zegt ze tegen haar dochter: ‘Dag mam, hoe is het met je? Leuke dag gehad?’

Tess zucht overdreven en draait met haar ogen. ‘Dag mama, hoe is het?’

‘Ja, goed. Dank je. En met jou?’

‘School was supersaai. Is Zalando al geweest?’ Ondertussen doet ze haar blonde haren in een knotje op haar hoofd.

Marloes vraagt zich wel eens af waarom meisjes lang haar hebben en het vervolgens bijna nooit los dragen. ‘Niet dat ik weet.’ Ze gooit een geschilde aardappel in de pan.

‘Heb je de brievenbus al geleegd?’

‘Nee, nog niet.’

‘Doe ik wel.’ Tess sprint naar de voordeur en een tel later komt ze met haar handen vol reclamefolders binnen.

‘Jaah! Gaaf, mijn schoenen zijn er.’ Blij houdt ze het kaartje van Zalando omhoog. ‘Ze hebben het afgegeven op nummer 1. Dat is bij buurman Jannes.’ Ze kijkt haar moeder verbaasd aan. ‘Bij buurman Jannes? Wat raar. Hij is overdag nooit thuis, zou hij ziek zijn?’

Marloes haalt haar schouders op. Ze begrijpt Tess’ redenatie. In al die jaren dat ze in deze straat wonen, hebben ze Jannes amper overdag gezien. Ze zien zijn auto regelmatig de straat in en uit rijden en het zijn vooral de momenten dat hij in of uit zijn auto stapt dat ze elkaar zien en kort zwaaien.

Tess laat de folders op een hoop liggen en halverwege de gang roept ze nog iets. Marloes kan haar niet verstaan, maar

ze vraagt niks want Tess kennende, zal ze inmiddels al bij buurman Jannes op de stoep staan. Ze zucht kort. Tess zit vol van het galafeest. De zwemkampioenen worden gehuldigd en Tess is wederom regionaal kampioen geworden. De competitie is net afgerond en traditiegetrouw is het galafeest op de eerste vrijdag na de competitie.

Wat maken die meiden een ophef over die galafeesten. Vlak voor kerst had Tess een kerstgala van school. Al haar kleedgeld ging op aan een galajurk en zwarte hakken. Nu heeft ze haar kleedgeld gebruikt voor hakken in nude-kleur, passend bij haar lange jurk. Marloes heeft de jurk betaald, omdat ze trots is op haar sportieve dochter. Voor zichzelf heeft ze ook een nieuwe jurk gekocht en Wim heeft een bijpassende armband erbij gekocht.

Wim... Een glimlach verschijnt om haar mond als ze aan hem denkt. Ze kent Wim nu bijna vier maanden en ze is hopeloos verliefd. Ze had nooit verwacht dit gevoel nog een keer te zullen ervaren voor een andere man dan Rob.

De afgelopen maanden hebben ze zo veel mogelijk tijd samen doorgebracht, voornamelijk bij Wim thuis. Samen eten koken is een hobby geworden en daarna het lange natafelen met een speciaal wijntje. Ze brengen uren in bed door en Marloes geniet van het samenzijn met Wim. Met Rob had ze het goed, maar met Wim is alles intenser en eigenlijk fijner. Eerst voelde ze zich schuldig tegenover Rob, al kon ze dat langzamerhand van zich af laten glijden. Van vergelijken wordt een mens ongelukkig. Marloes weet dat. Daarnaast is Rob dood en Wim is springlevend, een man van vlees en bloed waar ze gek op is.

Een gevoel van teleurstelling bekruipt haar omdat ze nog niet weet wanneer ze Wim weer zal zien. Dit ligt niet aan hem, maar aan Marloes. Ze wil eerst haar relatie met Wim verdiepen en hem rustig in het leven van Tess introduceren.

Wim is geen complexe man en eist weinig van haar. Hij is weduwnaar en heeft geen kinderen waar hij rekening mee moet houden.

Inmiddels heeft Tess hem een paar keer ontmoet. Ze was beleefd, maar had weinig gezegd. Voorzichtig had Marloes gevraagd wat ze van hem vond en Tess had iets gezegd in de trant van 'wel aardig'. Verder had ze alle luiken dichtgegooid en voelde Marloes geen ruimte om erover te praten. Wim is een geduldig man en zei keer op keer dat ze er geen druk op moest zetten bij Tess. Nu zijn er weer weken voorbijgegaan en Marloes vindt het tijd worden dat Wim kan blijven slapen als dat zo uitkomt. Ze wil hem graag meer zien en vrijdagnacht na het galafeest is een mooi moment om daarmee te starten.

Marloes hikt er alleen tegen aan om dat tegen Tess te zeggen. Een andere man in het bed op de plaats van haar vader... En met Tess over gevoelens praten is niet gemakkelijk. Ze loopt naar het raam en kijkt de straat in. De sierkersen imponeren het straatbeeld. Het herinnert haar extra aan het overlijden van Rob. De sierkersen stonden net in bloei toen hij overleed na een kort en heftig ziekbed. Inmiddels zijn de bomen een stuk groter en voller geworden, waardoor ze een prominentere plaats innemen. Ze woonden altijd met veel plezier samen in deze straat; het water om het huis gaf hun het idee dat ze op een woonboot woonden. Rob was dol op varen, alleen was de boot er nooit gekomen. De eerste jaren hadden ze genoeg onkosten gehad aan het huis en de tuin en was er geen geld voor een boot. En toen was zijn tijd op. Sterke en stoere Rob, die zo snel dood was gegaan.

Marloes kijkt naar het huis van Jannes. Er staat geen auto op de oprit en ze ziet hoe Tess met snelle passen weer terugkeert naar huis. Haar hele lijf straalt teleurstelling uit.

Even later staat Tess naast haar met haar dwergkonijntje op

de arm. Een klein hoopje zachte wol met hangoortjes. Tess is dol op Piertje. Niet alleen omdat hij lief is, ook omdat Rob hem voor haar heeft gekocht een paar maanden voor zijn overlijden. Marloes houdt haar hart vast als ze denkt aan het moment dat het konijntje dood zal gaan. Ze slaat haar vrije arm om Tess heen en trekt haar tegen zich aan.

‘Jannes is niet thuis.’ Ze aait zacht het kopje. ‘Na het eten ga ik weer aanbellen.’

‘Goed idee. Dan kun je de schoenen nog goed inlopen voor het gala.’

Tess knikt met haar hoofd. Uit het knotje zijn alweer een paar plukken losgegaan. Tess loopt ook nooit normaal, het is bijna altijd rennen. ‘Kijk, daar komt Dora.’

Marloes ziet inderdaad hun kwieke buurvrouw, die in het verste huis woont, hun kant op komen. Dora ziet hen staan en zwaait met in haar hand een tijdschrift. ‘Ach, ze komt weer een tijdschrift brengen.’

Dora begon daarmee drie weken na het overlijden van Rob. Marloes had na een tijdje in de gaten dat ze dat doet om een excuus te hebben om te kijken hoe het met haar gaat. Gemiddeld komt ze één keer in de maand langs en dan drinken ze meestal een kopje koffie. De eerste jaren kwam ze samen met haar man. Arie heeft echter vier jaar geleden de diagnose dementie gekregen en sindsdien komt ze vaker alleen.

Dora is een gezellige vrouw, alleen wil ze van alles weten over waar Marloes en Tess mee bezig zijn en ook vraagt ze veel over de andere burens. Marloes geeft meestal uitgebreid antwoord aan haar, omdat het erop lijkt dat de nieuwtjes voor enige afwisseling zorgen in het verder overzichtelijke leven van Dora.

Marloes zwaait de deur open. ‘Hoi Dora, alles goed?’

‘Dag Marloes. Ja hoor, en met jullie?’

‘Prima. Wil je binnenkomen voor een kopje koffie?’

‘Nee, dank je. Arie is wat onrustig dus ik wil weer snel naar hem toe.’

Tess komt naar hen toe met Piertje op haar arm. ‘Hé Dora, wil je Piertje ook aaien?’

‘Natuurlijk. Hoe is het met de kleine donder? Kijk, Marloes, voor jou.’

Ze steekt Marloes het tijdschrift toe, zodat ze haar handen vrij heeft om Piertje te aaien. Ze pakt de oortjes vast en houdt deze zachtjes omhoog. ‘Kijk Piertje, nu ben je geen dwergkonijntje meer.’ Tess lacht, al heeft ze het grapje wel tien keer eerder gehoord.

‘Dora, heeft u Jannes vandaag gezien?’

Er komt een denkrimpel in Dora’s voorhoofd. ‘Even denken. Ja, ik heb hem vanochtend zien zwemmen en ook in het weekend.’ Ze kijkt Tess vragend aan.

‘Mijn schoenen zijn bij hem bezorgd en ik wil ze graag ophalen, maar hij doet niet open.’

Dora schudt haar hoofd. ‘Waarom hebben ze het pakketje niet bij mij gebracht? Ik ben bijna altijd thuis.’

Marloes haalt haar schouders op. ‘Ze brengen het natuurlijk naar het dichtstbijzijnde huis en dat is Jannes.’

Dora knikt. ‘Ik las laatst in de krant dat burens het steeds vervelender vinden om pakketjes voor elkaar aan te nemen. Ik vind het niet erg. Vul gerust mijn huisnummer in als reservehuisnummer.’ Ze trekt een denkrimpel in haar voorhoofd. ‘Ik heb het bezorgbusje vanochtend wel gezien en de bezorger was zo klaar. Volgens mij heeft de chauffeur een briefje bij jullie in de brievenbus gestopt. Jannes zal dan toch wel thuis zijn geweest.’ Ze aait Piertje en ook Tess over haar hoofd en trekt de omslagdoek vaster om zich heen. ‘Brr, best fris voor april. Ik ga nu weer terug naar Arie. Kom je snel eens een bakje koffie bij ons halen?’

Marloes knikt en ze neemt zich voor om het direct in haar agenda te zetten. De laatste keer dat Dora een tijdschrift bracht, zei ze het ook al. Inmiddels zijn ze weken verder en is Marloes er nog niet geweest. Wim neemt veel tijd in beslag. Een schuldgevoel borrelt omhoog bij dit besef. Dora heeft het behoorlijk pittig met de zorg voor Arie en een beetje afleiding is dan fijn.

‘Dank je wel voor de Linda, Dora. Ik denk dat dit een van mijn favoriete tijdschriften is.’

Dora lacht. ‘Die van mij ook!’

Ze trippelt weer het tuinpad af, Marloes in twijfel achterlatend. Zou Dora de Linda echt leuk vinden of koopt ze die omdat ze weet dat Marloes hem wel drie keer leest?

‘Mam, de kookwekker gaat. Moet je iets in de keuken doen?’ roept Tess.

Marloes schrikt op. ‘Ja ja, ik kom.’ De Linda bestuderend loopt ze terug naar de keuken.

*

Tess doet de deur van de vaatwasser dicht. Het is een vaste gewoonte geworden dat zij de tafel afruimt en de vaatwasser vult na het eten. Ze trekt een zwart fleecce-vest aan en stapt in een paar rode klompen van haar moeder, die eigenlijk een maat te klein zijn. Ze is echter te lui om een paar eigen schoenen aan te doen. Onderzoekend kijkt ze naar het huis van Jannes. Het ziet er nog steeds hetzelfde uit: gordijnen dicht en geen auto op de oprit. Dat de gordijnen dicht zijn, vindt ze raar. Het is nog niet donker en er branden zo te zien ook geen lampen in huis. Vanmiddag zaten de gordijnen ook al dicht.

Ze belt aan, hoewel ze al weet dat er geen reactie zal komen. ‘Kutzooi.’ Ze sjokt terug en ze botst bijna tegen Fatima aan, een van de burens. Haar twee teckels beginnen hard te keffen.

‘Sst, stil jongens. Het is Tess, jullie kennen haar.’ Het is alsof de hondjes haar verstaan, want ze stoppen met blaffen en hun staartjes zwiepen heen en weer.

Tess bukt en aait ze. Stella is altijd haantje-de-voorstes en Tommy wacht keurig zijn beurt af. Tess vindt dat zo sneu en aait daarom Tommy altijd iets langer.

Fatima kijkt haar onderzoekend aan. ‘Wat is er?’

‘Ach, mijn schoenen zijn bezorgd bij Jannes en hij is steeds niet thuis.’

‘Klopt, hij speelt iedere dinsdagavond golf met Dex.’

Tess fronst haar wenkbrauwen. ‘Ja, ik heb Dex wel zien rijden, maar ik heb niet gezien dat Jannes wegreed, terwijl ik bijna continu opgelet heb. Rond etenstijd heb ik ook aangebeld.’

Fatima haalt kort haar schouders op. ‘Raar, Dex is ongeveer

een half uurtje geleden weggegaan naar de golfbaan en hij heeft niet gezegd dat Jannes niet meeging.’ Ze kijkt op haar horloge en ze loopt verder. ‘Ik moet gaan. Je moet het later nog eens proberen, ze oefenen tot negen uur op de chipping green.’ In een pittig tempo loopt ze door, de teckels in een drafje achter haar aan, Stella voorop.

Tess haalt haar gsm uit haar kontzak, ze wil Brandon appen. Een glimlach komt op haar lippen als ze zijn appje leest. Ze zijn nu ongeveer zes weken samen en het voelt zo goed. Ook hij is regionaal kampioen geworden, dus ze zullen samen op het podium staan. Zijn overhemd heeft precies dezelfde kleur als haar jurk. Ze is gek op hem en als ze bij hem is, moet ze hem steeds aanraken. Brandon maakt daar geen bezwaar tegen. Eigenlijk wil hij al meer dan alleen kussen en aan elkaar zitten, maar Tess houdt hem nog op een afstand. Niet omdat ze niet wil, maar omdat ze het niet ergens in de struiken of in een wc wil doen. Zeker niet omdat het de eerste keer zou zijn. Vrijdagnacht, na het gala... Ze moet het aan haar moeder vragen en daar kijkt ze tegen op. Ze kan redelijk met haar moeder praten over veel onderwerpen, maar dat ze seks gaat hebben met Brandon hoort daar niet bij. In een razend tempo stuurt ze een berichtje terug.

Ik heb mijn schoenen nog niet en nee, ik heb mamma niet gevraagd. Het is ook nog niet vrijdag. x.

Brandon reageert niet meteen, terwijl ze ziet dat hij het berichtje wel gelezen heeft. Heeft ze hem teleurgesteld? Wijst hij haar nu keihard af? Jammer dan, ze wil het gewoon op een goed moment vragen.

Ze slentert terug naar huis, schopt de klompen uit en gaat op haar hurken bij Piertje staan. Zacht aait ze over zijn kopje. ‘Brandon heeft al veel vriendinnen gehad, Piertje. En ik nog nooit een vriendje.’ Een diepe zucht ontsnapt haar.

*

In een stevig tempo loopt Fatima door. Het is bijna half acht en ze wil hem niet mislopen. Haar lange zwarte haren heeft ze goed geborsteld en los gelaten. Op haar lippen draagt ze een beetje lipgloss en haar tanden zijn zorgvuldig geïnspecteerd op restjes eten.

Via het voetgangerstunneltje gaat ze onder de brug door om uit te komen bij een stukje groen. Het is geen parkje, eerder een veldje met daaromheen bomen en struiken en in het midden staan op een heuveltje een paar bankjes. Het is een favoriete plek onder hondenbezitters, omdat een slootje ervoor zorgt dat de honden niet de weg op kunnen rennen. Fatima krijgt het warm als ze hem ziet zitten, met de rug naar haar toe. De teckels beginnen al te rennen en ze doet ze snel los. Ze lacht als ze van de andere kant van het veldje een boxer aan ziet komen rennen, zijn tong mijlenver uit zijn bek. Zijn baasje kijkt om om te zien waar zijn hond heen rent. Als hij Fatima ziet, staat hij met een brede lach op en wacht totdat ze op het heuveltje is. 'Leuk dat je er ook bent, kunnen ze weer lekker samen spelen.'

'Dat had ik ook bedacht. De laatste paar avonden heb ik geen kind meer aan ze gehad.' Ze realiseert zich dat dit al de vierde avond op rij is deze week. Dex wilde gisteravond mee, maar Fatima had snel gezegd dat ze wel alleen ging zodat ze lekker naar Spotify kon luisteren. Dex had zijn schouders opgehaald en was nog wat gaan werken. Het kleine beetje schuldgevoel dat ze had gevoeld omdat ze niet de waarheid sprak, had niet lang geduurd.

Storm komt Fatima ook begroeten en duwt zijn neus tegen haar bovenbeen. Kwijl blijft achter op haar spijkerbroek. 'Sorry, nou is je broek smerig. Foei Storm!'

Fatima veegt het kwijl weg en lacht. ‘Ach, ik heb me omgekleed en draag geen Claudia Sträter meer.’

Op zijn beurt begroet hij haar beide hondjes. Als hij opstaat, kijkt hij haar onderzoekend aan. ‘Draag je Sträter op je werk?’

Fatima knikt.

‘Wat voor werk doe je dan?’

Fatima glimlacht als ze beseft dat ze helemaal niks van elkaar weten. De laatste twee weken hebben ze elkaar vaak gezien en gesproken, maar het enige dat ze van elkaar weten, zijn de namen van de honden. Ze twijfelt even. Misschien is het juist wel leuk om zo anoniem te blijven. Ze kijkt in zijn oprecht geïnteresseerde ogen en voelt zich een beetje weeïg worden. Zijn groene ogen stralen vertrouwen uit, net als hondenogen doen. Ze wil meer van hem weten en hem beter leren kennen.

‘Ik ben advocate en mijn naam is Fatima.’ Ze steekt haar hand uit en met een lach accepteert hij die.

‘Ik ben ook een meester, maar dan op een basisschool en mijn naam is Marc.’ Hij houdt haar hand net iets te lang vast en Fatima voelt hoe ze een kleur krijgt. Je zult Marc als meester hebben van je kind, dat maakt de tienminutengesprekjes veel aangenamer.

Voorzichtig haalt ze haar hand terug en ze doet net of ze de teckels zoekt, om te ontsnappen aan zijn intensieve blik. Als ze ziet hoe de beesten snuffelen en af toe naar de gekke boxer rennen, neemt ze plaats op het bankje en Marc gaat ook weer zitten. Ze voelt hoe zijn bovenbeen net dat van haar aanraakt en ze moet zich beheersen om haar hand niet op zijn gespierde been te leggen. Ze spreekt zichzelf vermanend toe. Hou op, Fatima. Denk aan Dex.

Al tien jaar hebben ze een relatie en ze vindt hem een geweldige vent. Hij is intelligent, ziet er knap uit, is sportief en

heeft een goede baan. Ook hun seksleven is prima, en toch zit ze hier opgewonden op het bankje in het park.

‘Wat voor zaken doe je zoal?’

‘Vooral echtscheidingszaken.’ Ze kijkt hem verontschuldigend aan, waarop hij in de lach schiet.

‘Je hoeft je niet te verdedigen, die mensen moeten er ook zijn.’

‘Dank je, geloof ik. En aan welke groep geef jij les?’

‘Groep acht. Had je dat ook verwacht?’

Fatima haalt haar schouders een beetje op en kijkt hem dan onderzoekend aan. ‘Ik denk het wel. Je lijkt me iemand die minder houdt van knuffelen met peuters.’

Hij schiet in de lach. ‘Dank je, geloof ik.’ Storm komt eraan rennen en legt zijn kop tegen de knie van zijn baasje. Marc krabbelt de hond achter zijn oren en dan rent Storm weer richting de teckels. ‘Ik hou wel van knuffelen, zoals je ziet, maar niet met leerlingen.’

Snel kijkt Fatima weer naar de honden, ze besluit niet te reageren. Wat moet ze toch met deze sexy meester die haar in vuur en vlam zet?

*

Dora staat bij het aanrecht om de theekopjes af te wassen. Vanuit de keuken kan ze recht de straat in kijken. Dit vindt ze heerlijk, het geeft haar het gevoel dat ze meer leeft. Ze heeft de keukentafel zo neergezet dat ze zicht heeft op bijna de hele straat.

De andere kant van hun huis kijkt uit op het water en alle seizoenen kan ze daar duidelijk volgen. Hoe leuk ze de meerkoetjes, aalscholvers en de verkleuring van het riet gedurende het jaar ook vindt, het straatleven boeit haar meer. Ze beleeft plezier aan het uitvogelen van het leefritme van anderen en na jaren observeren en onderzoek weet ze zo ongeveer alles van haar burens. Althans, dat denkt ze, want ze weet natuurlijk niet wat ze niet weet.

Ze is zich ervan bewust dat het meer dan een pleziertje is, het is een obsessie geworden. Ze verschuift het grote schrijfblok naar het midden van de tafel en opent het.

Ongeveer vijf jaar geleden is ze gestart met het opschrijven van de dingen die ze ziet. Niemand weet van het bestaan van dit logboek en Dora is er stiekem trots op dat ze het al jaren volhoudt.

Ze leest haar laatste notities nog eens. Marloes gaat niet naar Wim. Dat is gebruikelijk op dit moment, omdat anders Tess alleen thuis is. En het is nu al de zoveelste keer op rij dat Fatima de hondjes alleen uitlaat. Zouden zij en Dex ruzie hebben? Even in de gaten houden.

Ze kijkt op haar horloge en concludeert dat Bas laat is, dus ze richt haar blik op het huis van hem en Joy Arendsen. Dora vindt het opzichtige huis het lelijkste van de vijf huizen. Het is strak ontworpen, maar het past allemaal net niet. Dora heeft er lang over na moeten denken hoe ze het huis het beste kon omschrijven. Uiteindelijk is ze uitgekomen op de